

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: P. J., narozený xx. xx. xxxx, bytem M.,
zastoupený: Mgr. Bc. Jan Halík, advokát, se sídlem Kostelní 173, 344
01 Domažlice,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČO: 70890366, Odbor dopravy a
silničního hospodářství, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 21. 5. 2021 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2021, č. j. PK
- DSH/1698/21,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Rozhodnutím Městského úřadu Klatovy, Odbor dopravy - dopravní úřad ze dne 27. 1. 2021, č. j. OD/1408/21/Faa, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o silničním provozu**), kterého se dopustil nedbalostním porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 7. 2. 2020 v 13:38 hod. řídil v Klatovech, po silnici č. I/22 v ulici Puškinova, naproti benzinové čerpací stanici Robin

Oil, ve směru jízdy od obce Mochtín do centra města, osobní automobil tovární značky BMW X5 XDRIVE 40D, státní poznávací značky (dále jen **spz**) X, přičemž za jízdy držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj (dále jen **předmětný přestupek**). Současně s tím byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč spolu s povinností nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce včas odvolal. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 22. 3. 2021, č. j. PK – DSH/1698/21 bylo odvolání žalobce dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**) zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno, neboť žalovaný neshledal žádnou z žalobcem vytýkaných vad či nedostatků.

II.

Žaloba

3. Žalobce vytýkal v žalobě správním orgánům nesprávný postup ve věci, když jediným důkazem, na kterém stojí obvinění žalobce, je rozporuplná výpověď zasahujících policistů. V tomto směru vyjádřil žalobce podiv nad tím, že správní orgány vzaly za prokázané, že navrhovatel při řízení telefonoval, když si jediní svědci celé události – policisté – nebyli schopni spolehlivě vzpomenout ani na to, kdo z nich při zásahu řídil, ani zda měli vozidlo ve služebních barvách Policie ČR nebo v civilním provedení. Dále tito nedokázali uvést, z jakého důvodu nedoložili do správního spisu záznam z kamery ve služebním vozidle, když rovněž nedokázali uvést, zda bylo služební vozidlo vůbec vybaveno kamerovým systémem, ač by tímto být vybaveno mělo. Dále žalobce poukázal na obsah výsledku zasahující policistky pprap. V., když tato uvedla, že usuzuje, „že navrhovatel držel v ruce hovorové zařízení pouze z toho důvodu, že bylo větší než jeho dlaň a že tento měl navrhovatel držet u levého ucha.“ Takto uvedená domněnka dle názoru žalobce nemůže být základem pro to, aby byl uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku, protože nebylo prokázano, že skutečně za jízdy telefonoval. V tomto směru žalobce poukázal na princip *in dubio pro reo*; dle žalobce se správní orgány s tímto nedostatkem nevypořádaly, když se jednalo o neodstranitelnou vadu celého řízení. Žalobce poté zdůraznil shora uvedené, tedy že si policisté nebyli schopni vzpomenout na okolnosti celého zásahu, přičemž dle názoru žalobce mu nemohlo být kladeno k tíži, že policisté, jak uvedly správní orgány, provádějí denně desítky zásahů a nemohou si tedy jednotlivé případy pamatovat. Toto tvrzení považoval žalobce za legitimní, ale za takové situace měl být skutkový děj podrobně popsán v úředním záznamu oznámení o přestupku, tak jak to vyžaduje § 73 a § 74 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, kde by měla být zaznamenána pozice vozidla policistů, směru jízdy vozidla obviněného, vzdálenost, ze které byl skutek pozorován atd. Dále žalobce považoval za nutné vzít v potaz rychlost, s jakou se pohyboval okolo policejní hlídky. Nejvyšší povolená rychlost v daném úseku je 90 km/h (25 m/s). Vzhledem k šířce výjezdu od benzinové pumpy Robin Oil, kde stála policejní hlídka při pozorování průjezdu žalobce, který je široký cca 20 m, měli policisté nanejvýš 0,8 s k pozorování projíždějícího vozidla. Jelikož rychlost žalobce v daném úseku v inkriminované době nebyla změřena, bylo potřeba vzít opět v potaz zásadu *in dubio pro reo*, tedy kalkulovat s tím, že rychlost při průjezdu úsekem byla nejvyšší možná, a tedy pozorovací čas policejní hlídky byl nejkratší možný. Navíc bylo nutno vzít v potaz, že vozidlo žalobce je vybaveno tónovanými okny, což značně snižovalo možnost vhledu do vozidla. Rovněž pak bylo třeba vzít v potaz, že shora uvedený výpočet počítá s délkou celého výjezdu od čerpací stanice, když okamžik, po který se žalobce pohyboval v zorném

úhlu policejní hlídky, je zákonitě nižší než uvedených 0,8 s. Pokud zasahující policisté tedy pouze usuzovali, že měl žalobce držet u ucha záznamové nebo telefonní zařízení, když na pozorování celé situace měli jen zlomek sekundy, nemohl být na základě jejich výpovědí uznán žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Žalobce i nadále trval na tom, že záznamové ani telefonní zařízení za jízdy v ruce nedržel a odkázal dále na rozsudek NSS ze dne 21. 9. 2011, sp. zn. 6 As 65/2004 či nálezný ÚS ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 520/16. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhnul, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Ve vyjádření k žalobě dne 7. 6. 2021 žalovaný uvedl, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobce předmětný přestupek spáchal, přičemž dle ustálené judikatury věrohodné svědectví policistů představuje dostatečný důkaz a není tudíž vždy nezbytné, aby správní orgán měl k dispozici i další důkazní prostředky. Žalovaný výpovědi policistů vyhodnotil jako vzájemně souladné, konzistentní a nevykazující žádné logické rozpory či nejasnosti, přičemž nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, proč by policisté měli zájem na stíhání žalobce, než prostý výkon jejich služby, přičemž z materiálů založených ve správním spise nebylo patrné ani žádné jejich nestandardní chování či existence jiných, jejich výpovědi oslabujících, důkazů. Dále hodnotil žalovaný popisované pozorování za daných podmínek jako uskutečnitelné. Dle žalovaného z výpovědí obou policistů bylo také patrné, že skutkové okolnosti případu, které jsou z povahy věci u každého případu specifické a rozdílné, si pamatují přesně a jasně, jejich výpovědi se v podstatných okolnostech shodovaly a bylo tedy zcela evidentní, že oba policisté jednoznačně věnovali pozornost sledovaným a kontrolovaným skutečnostem. Námitky žalobce ohledně nedostatků ve výpovědi zasahujících policistů, kteří si některé nepodstatné aspekty případu při ústním jednání cca 4 měsíce od projednávaného přestupku již nevybavili (kdo z nich služební vozidlo řídil, v jakém bylo služební vozidlo provedení a zda bylo vozidlo vybaveno záznamovým zařízením), nebyly dle žalovaného schopny otřást důvěryhodností jejich výpovědí, jelikož tyto skutečnosti se netýkají podstaty skutkového stavu věci a pro samotnou skutečnost, zda řidič drží za jízdy hovorové zařízení, neměly vliv. Žalovaný také nesouhlasil s tvrzením žalobce, že pouhá domněnka zasahující policistky nemůže být základem pro to, aby návrhovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku, jelikož policistka pprap. V. při ústním jednání vypovídala, že *„zřetelně viděla, že řidič v levé ruce drží hovorové zařízení.“* Žalovaný také upozornil na skutečnost, že při průjezdu žalobce okolo stojícího policejního vozidla v časovém intervalu několika sekund mohli zasahující policisté identifikovat, že žalobce držel v ruce hovorové zařízení, a to zejména za situace, kdy oba policisté vypověděli, že se služebním vozidlem vjížděli na hlavní pozemní komunikaci a dávali přednost vozidlům jedoucím po této komunikaci, tedy policisté na této křižovatce s vozidlem stáli a logicky se soustředili na projíždějící vozidla a na jejich řidiče. Dále vypověděli, že po jejich pravé straně jelo vozidlo směrem na Klatovy a oba zcela zřetelně viděli, že řidič za jízdy drží v levé ruce hovorové zařízení u levého ucha, což viděli přes boční sklo řidiče. Poté se za řidičem rozjeli a zastavili jej. Pozorování bylo uskutečněno v denní době krátce po poledni, k čemuž policista vypověděl, že viditelnost byla dobrá, nebylo zataženo a bylo pěkné počasí, přičemž policisté pozorovali jízdu řidiče ze vzdálenosti několika metrů - přes kapotu služebního vozidla, jeden jízdní a jeden odbočovací pruh. Dle žalovaného byly vytvořeny dostatečné podmínky pro to, aby zasahující policisté mohli identifikovat, že řidič drží v ruce hovorové zařízení a v takové

situaci není ani možné, že by se ve svém pozorování policisté mylili. K žalobcem uváděné rychlosti, kterou jel okolo policistů, žalovaný uvedl, že rychlost vozidla odvolatele v danou chvíli nebyla měřena kalibrovaným měřičem rychlosti, a tedy tvrzení žalobce o rychlosti vozidla 90 km/hod a době 0,8 sekundy, po kterou jej mohli policisté pozorovat, je pouze ničím nepodložený údaj, který ke všemu byl žalobcem v průběhu řízení zcela účelově upravován, když nejdříve hovořil o rychlosti vozidla 50 km/hod, a poté až v druhém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně (cca rok po spáchání přestupku) začal operovat s rychlostí vyšší. K tónovaným oknům vozidla žalobce, kdy žalobce při ústním jednání předložil fotografie vozidla, se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí taktéž vyjádřil, kdy zkonstatoval, že předložené fotografie nejsou schopny vyvrátit možnost vizuálně zjistit, zda řidič drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj či jiné hovorové zařízení. Žalovaný uvedl, že obdobné námitky, které žalobce předložil v žalobě, již uvedl v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a tudíž se domnívá, že se k těmto námitkám dostatečným a vyčerpávajícím způsobem již vyjádřil v žalobou napadeném rozhodnutí, kdy na toto tak v plném rozsahu odkazuje. Žalovaný závěrem napadeného rozhodnutí konstatoval, že na podkladě provedeného dokazování byl skutkový stav beze všech pochybností zjištěn, přičemž i nadále na svém závěru zcela setrvává. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

5. O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání, neboť oba účastníci s takovým postupem vyjádřili výslovný souhlas [§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.)].
6. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Z úředního záznamu Policie ČR a z Oznámení (předání) přestupku Policií ČR Městskému úřadu Klatovy ze dne 7. 2. 2020 vyplývá, že je žalobce podezřelý ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil nedbalostním porušením ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 7. 2. 2020 v 13:38 hod. řídil v Klatovech, po silnici č. I/22 v ulici Puškinova, naproti benzinové čerpací stanici Robin Oil, ve směru jízdy od obce Mochtín do centra města, osobní automobil tovární značky BMW X5 XDRIVE 40D, státní poznávací značky (dále jen **spz**) X, přičemž za jízdy držel v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj. Žalobce se při oznámení (předání) přestupku odmítl vyjádřit i podepsat.
9. Veškeré žalobcem uplatněné námitky směřovaly zejména vůči zjištěnému stavu věci, který dle žalobcova názoru neprokazuje, že by se předmětného přestupku dopustil. V tomto směru tak žalobce především zpochybňuje výpovědi zasahujících policistů, stejně jako samotnou možnost policistů pozorovat protiprávního jednání žalobce.

10. V první řadě považuje soud za nezbytné posoudit, zda bylo možné, aby zasahující policisté za daných podmínek mohli spatřit protiprávní jednání žalobce. V tomto směru považuje soud výpočty žalobce o časovém úseku, kdy mohli policisté zpozorovat protiprávní jednání žalobce za neprůkazné, neboť, navzdory správně uvedenému způsobu výpočtu, jsou do vzorce dosazeny neprůkazné hodnoty použitých veličin a stejně tak nejsou vzaty do úvahy další okolnosti nezbytné pro učinění objektivního úsudku (např. úhel zorného pole). Ačkoliv soud souhlasí s žalobcem stran max. povolené rychlosti v daném úseku (90 km/h), neznamená tato skutečnost, že se touto rychlostí žalobce skutečně pohyboval. Stejně tak nelze souhlasit s tvrzením o délce dráhy, kdy mohli policisté protiprávní jednání žalobce pozorovat, neboť i tato hodnota nenachází oporu v žádném exaktním a doloženém podkladu. Současně nelze přisvědčit ani tvrzení, že by bylo možné protiprávní jednání žalobce zpozorovat pouze po šíři výjezdu od benzinové stanice na hlavní silnici, kde v době průjezdu žalobce policisté se služebním vozidlem stáli. V tomto směru naopak soud zaujímá odlišný názor, a to především stran délky dráhy, odkud mohli policisté protiprávní jednání žalobce pozorovat. S ohledem na postavení služebního vozu policistů a trajektorie jízdy žalobce je patrné, že policisté s ohledem na vzdálenost od silničního pruhu a v souvislosti s tím zvýšený pozorovací úhel, vůči silničnímu pruhu žalobce, v němž se žalobcovo vozidlo pohybovalo, mohli do bočního okénka nahlédnout dříve než na úrovni výjezdu od čerpací stanice Euro Oil, jak tvrdí žalobce. Z uvedeného poté vyplývá, že policisté mohli zpozorovat protiprávní jednání žalobce na delší vzdálenost než 20m (jak tvrdí žalobce v žalobě, ač v průběhu výsledku před správním orgánem I. stupně uváděl zástupce žalobce hodnotu 50m) a měli tak delší časový úsek proto, aby mohli zpozorovat protiprávní jednání žalobce. Dále soud konstatuje, že vzdálenost, kdy žalobce míjel služební vozidlo policistů, nebyla natolik výrazná, aby znemožňovala policistům zpozorovat a jistě určit, zda se žalobce dopouští protiprávního jednání. V tomto směru soud dále připomíná, že žalobce se nacházel na levé straně svého vozidla, tj. na straně blíže ke služebnímu vozidlu policistů, přičemž na téže straně měl držet i mobilní zařízení (v levé ruce u levého ucha). Protiprávní jednání tak bylo vystaveno k zpozorování ve velmi příznivé konstelaci pro policisty. Nehledě na to, že jak již žalovaný správně uvedl, na fotografiích vozidla žalobce není patrné (čl. 25 správního spisu), že by boční okénka u řidiče byla zatemněna a bránila tak v dobrém výhledu policistům do vozidla na osobu řidiče (významné zatemnění okének je viditelné až u zadních bočních okének). Nutno také uvést, že v úředním záznamu i v napadeném rozhodnutí byly podmínky viditelnosti s ohledem na počasí vyhodnoceny jako dobré a bez překážek. Ostatně tuto skutečnost ani žalobce nerozpíral. Současně vzdálenost obou vozidel se nejeví natolik vzdálená, aby policisté nemohli protiprávní jednání spatřit. Dalším faktorem, na který správní orgány obou stupňů poukázaly, byl fakt, že oba policisté v inkriminovaný moment dávali přednost vozidlům na hlavní silnici, přičemž se za tímto účelem soustředili na projíždějící vozidla, tj. i na vozidlo žalobce, potažmo na samotného řidiče. Soud tudíž považuje možnost policistů spatřit protiprávní jednání žalobce za reálnou.
11. Žalobci je kladeno za vinu naplnění skutkových znaků přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“
12. Předpokladem naplnění podmínek výše uvedené skutkové podstaty je především nerespektování zákazu vyjádřeného v § 7 odst. 1 písm. c) silničního zákona „Řidič nesmí při

jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“

13. Za irelevantní považuje soud v této souvislosti tvrzení žalobce, že jeho vozidlo disponuje sadou hands-free za účelem telefonování, neboť přítomnost tohoto zařízení ve vozidle a priori nepresumuje vyloučení protiprávního jednání dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu.
14. Za nespornou otázku prokázání uvedeného protiprávního jednání, považuje soud skutečnost, že o spáchání předmětného přestupku zřídka kdy bývají pořízeny videozáznamy či fotografie. Z toho důvodu je třeba dbát více na přesnost a konkrétnost svědeckých výpovědí policistů, kteří jednání naplňující skutkovou podstatu předmětného přestupku, jako jediní, zpozorovali a dalších okolností, které mohou vést k prokázání viny. Tudíž samotná neexistence videozáznamu o protiprávním jednání žalobce není překážkou, pokud jsou další důkazy o tomto jednání (např. právě svědecké výpovědi). Také nutno poukázat na fakt, že ne všechna vozidla policie jsou zařízením takového typu vybavena či nemusejí být vždy aktivována, tj. zapnuta. Jak již bylo řečeno, jedná se v případě videozáznamu pouze o jeden z mnoha v úvahu přicházejících důkazních prostředků, nikoliv však výhradní. Na daném místě je třeba také uvést, že nejčastěji bývá pachatel přestupku dle § 125 odst. 1 písm. f) bod 1 silničního zákona zpozorován právě v momentě, kdy drží ruku s telefonním zařízením u hlavy.
15. Jelikož, jak bylo výše uvedeno, lze předpokládat, že protiprávní jednání žalobce bylo ze strany policistů možné dostatečně zpozorovat, přistoupí nyní soud k hodnocení výpovědí zasahujících policistů a vyjádří se k jejich vypovídající hodnotě, stejně jako věrohodnosti a pravdivosti. V tomto směru soud upozorňuje, že v případě výpovědi jsou přípustné určité nesrovnalosti, pokud se týkají zcela irelevantních okolností či méně podstatných zjištění pro posouzení skutkového stavu věci. V daném případě jsou tak zejména rozhodné výpovědi policistů v tom směru, zda se stal předmětný přestupek a zda byl spáchán jimi popsaným způsobem. Tedy především kdy, kde a za jakých okolností mělo dojít k předmětnému přestupku, kdo jej zpozoroval a co přesně zpozoroval.
16. V tomto směru soud také podotýká, že za běžných okolností lze vycházet pouze ze svědeckých výpovědí policistů, kteří svým postupem nezavdali důvod pro znevěrohodnění svých výpovědí (rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 114). Ostatně tento nedostatek žalobce nenamítal a policisté v tomto směru také nevykazovali žádné náznaky.
17. Z výpovědi policistky pprap. V. vyplynulo, že ta dne 7. 2. 2020 v 13:38 řídila služební vozidlo stojící na výjezdu od čerpací stanice Robin Oil ve směru na Klatovy a dávala přednost vozidlu ve směru na Klatovy, které řídil žalobce. Společně s ní ve služebním vozidle vykonával hlídkovou službu kolega nstržm. Š., a to z předního sedadla spolujezdce. V daný moment průjezdu vozidla žalobce policistka (jako první z obou policistů) bočním okénkem vozidla žalobce spatřila, že ten držel v levé ruce u levého ucha hovorové zařízení. To, že se jednalo hovorové zařízení, policistka usoudila z velikosti zařízení, které bylo větší než ruka žalobce a že jej držel u ucha. Blíže zařízení specifikovat nedokázala, pouze uvedla, že mělo být nejspíše tmavé barvy. Dále žalobkyně nedokázala říct, jakou rychlostí žalobce jel, ani zda bylo služební vozidlo vybaveno záznamovou kamerou nebo zda se jednalo o označené služební vozidlo či vozidlo v civilním provedení.
18. Z výpovědi policisty nstržm. Š. vyplynulo, že si není jist, zda v době přestupku služební vozidlo řídil, nicméně potvrdil, že na křižovatce u benzinové stanice, při vjezdu na silnici ve směru na Klatovy dávali přednost jedoucím vozidlům. V daný moment si měl společně

s kolegyní všimnout, že řidič vozidla přijíždějící z jejich pohledu zprava, drží v levé ruce hovorové zařízení. S ohledem na dobré počasí a s tím související viditelnostní podmínky, uvedl policista, že držení hovorového zařízení žalobcem viděl na vzdálenost několika metrů a po dobu několika vteřin skrze boční okénko. Dále uvedl, že si nepamatuje, jaký druh služebního vozidla v době hlídky měli, stejně tak si nepamatoval, zda bylo vybaveno záznamovým zařízením. Současně uvedl, že to byla kolegyně, kdo první upozoroval protiprávní jednání žalobce.

19. Zástupce žalobce poté ve výpovědi popřel, že by se žalobce dopustil předmětného přestupku. Současně poukázal na sadu hands-free přítomnou ve vozidle žalobce a další systémy, jimiž je vozidlo vybaveno a zbavuje žalobce nutnosti brát ve vozidle mobilní zařízení do rukou. Dále uvedl, že žalobce jel ve vozidle sám, tudíž nebylo třeba držení telefonu ani kvůli soukromí. Dále také poukázal na to, že policisté měli jen velmi krátký časový úsek pro to, aby protiprávní jednání žalobce spatřili přes zatemněné boční sklo u řidiče.
20. Žalobce dle názoru soudu nedokázal předložit takovou verzi skutkového děje, která by zpochybnila dle názoru soudu objektivně a věrohodně předloženou skutkovou verzi děje správními orgány, resp. zasahujícími policisty.
21. Žalobcem vytýkané nedostatky, resp. nepřesnosti ve výpovědích policistů, považuje soud za nepodstatné. Nejdříve však soud považuje za vhodné předestřít obecný přístup k hodnocení svědeckých výpovědí policistů v obdobných případech tomu žalobcovu, stejně jako přístup ke zjišťování skutečného stavu věci ve vztahu k množství důkazů v obdobných věcech.
22. Přestupek držení hovorového zařízení řidičem při jízdě v automobilu či nepřipoutání se bezpečnostním pásem nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem, byť obtížně zachytitelné, proto věrohodné svědectví policistů představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012 č. j. 8 As 100/2011 - 70, č. j.: 6 As 22/2013–27 a 8 As 100/2011–70). U těchto obtížně zachytitelných přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 07. 2011, č. j.: 7 As 102/2010– 86). Závěr o nevěrohodnosti či nedostatečnosti výpovědí policistů by však neměl plynout z nepodstatných nesrovnalostí ve výpovědích, neboť ty lze vzhledem k obvyklému časovému odstupu mezi spácháním přestupku a konáním výslechu považovat za přirozené. Jsou-li nicméně zjištěné rozpory vážného rázu a týkají-li se podstaty věci, mohou věrohodností policistů jako svědků otřást (srov. rozsudek č. j. 6 As 22/2013–27).
23. Dále soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2014, č. j. 10 As 108/2014–25 „*Jelikož (daný) přestupek není nijak zachycen, musí se správní orgán hlouběji zabývat věrohodností a konzistentností výpovědí policistů, porovnat je s obranou žalobce a dalšími nezávisle zjištěnými skutečnostmi. Výpovědi nelze hodnotit jako nezpochybnitelný důkaz, nicméně pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody. Policie se v řízení primárně považuje za nestranného svědka události, který není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědí policistů vyvstanou zejména tehdy, neshodují-li se jejich výpovědi v podstatných okolnostech věci. Naproti tomu, vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výslechem policisty, nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (viz výše cit. rozsudek č. j. 6 As 22/2013-27, bod 17). Objektivita výpovědí policistů je narušena i v případě, že po zastavení*

vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010–63).“

24. Z výše uvedeného tedy poté jasně plyne, že je možné o předmětném přestupku rozhodnout i pouze na základě výpovědí policistů, splňují-li tyto výpovědi další podmínky (důvěryhodnost, konzistentnost, absence podstatných nesrovnalostí). S ohledem na obsah jejich tvrzení a výše uvedené názory NSS soud opakuje, že nepovažuje tu část námitky stran absence videozáznamu z kamery ze služebního vozu za důvodnou. Jak již uvedl žalovaný, všechna služební vozidla, bez rozdílu jestli se jedná o provedení se znaky policie či v civilním provedení, nedisponují těmito zařízeními. Nelze však jejich absencí argumentovat jednostranně ve prospěch žalobce, neboť zde stále existuje důkazní prostředek svědeckou výpovědí policistů.
25. Co se týče žalobcem namítané nespolehlivosti stran výpovědí policistů, konstatuje soud na tomto místě, že tyto nedostatky neshledal natolik závažnými, aby způsobily nevěrohodnost celé výpovědi obou policistů. Zejména nepovažuje soud za rozhodné, kdo řídil služební vozidlo, zda se jednalo o civilní vůz či vůz se znaky policie; stejně tak soud nepovažoval za hrubý nedostatek to, že policisté nevěděli, zda bylo vozidlo vybaveno záznamovým zařízením. Všechny jmenované nesrovnalosti jsou pro posouzení věrohodnosti věci zcela irelevantní a s ohledem na časový odstup výpovědi od doby spáchání přestupku pochopitelné. Nutno podotknout, že ve výpovědích policistů v tomto směru nedošlo ani k protiřečení, neboť oba policisté uvedli, že si to již nepamatují. Na pravou míru považuje soud za vhodné uvést také zjištění o tom, kdo byl řidičem služebního vozu v době spáchání předmětného přestupku. Pprap.. V. ve své výpovědi uvedla, že v inkriminovaný moment řídila služební vozidlo ona, přičemž není důvod o tomto tvrzení pochybovat, neboť jak sama dále uvedla, dávala přednost projíždějícím vozidlům a z téhož důvodu si všimla i žalobcova protiprávního jednání jako první. Nstržm. Š. poté sice uvedl ve své výpovědi, že vozidlo možná řídil on, nicméně hned poté uvedl, že si tím není naprosto jistý s ohledem na delší dobu od této události. Mimo to, že uvedená zjištění nemají přímý vliv na to, zda mohli policisté zpozorovat protiprávní jednání žalobce, zejména nezpochybňují jejich výpovědi v tom směru kde, co a jak zpozorovali. V tomto směru se výpovědi policistů shodují – pachatelem přestupku označili žalobce, poznali jeho auto, uvedli stejné viditelnostní podmínky v inkriminovaný moment, uvedli stejně, kde se v té době se služebním vozidlem nacházeli s tím, že žalobce měl držet mobilní telefon v levé ruce u levého ucha, kdo zpozoroval protiprávní jednání jako první. Současně s tím soud konstatuje, že není nezbytnou náležitostí uvádět v úředním záznamu oznámení o přestupku dle § 73 a § 74 zákona o odpovědnosti za přestupky, kdo byl řidičem služebního vozidla, zda mělo služební vozidlo záznamové zařízení či zda se jednalo o služební vozidlo v civilním provedení či ne, pokud nejsou tyto skutečnosti klíčové pro posouzení věci samé. V daném případě bylo dospěno k tomu názoru, že klíčové nejsou. Nicméně i přesto obsahují tyto záznamy rozhodné skutečnosti a okolnosti případu, které korespondují s výpověďmi obou policistů. Soud, stejně jako před ním správní orgány obou stupňů, je tedy toho názoru, že není možné dovozovat nevěrohodnost policistů pouze z nepodstatných nesrovnalostí ve výpovědích, neboť ty lze vzhledem k obvyklému časovému odstupu od popisované události a předpokládanému množství případů, které mezitím tito policisté ve službě řešili, považovat za přirozené (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j.: 1 As 12/2010 - 79). NSS také v rozsudku č. j. 6 As 22/2013, uvádí: *„Pokud by měli být policisté jako svědci na jednu stranu nuceni uvádět velmi konkrétní podrobnosti, aby naplnili požadavky na dostatečnou konkrétnost své výpovědi, a to navzdory časovému odstupu od pozorovaných*

událostí, a na druhou stranu by měla být z každého zjištěného rozporu týkajícího se nepodstatných detailů dovozována jejich nevěrohodnost, staly by se přestupky typu držení telefonu v ruce při řízení či jízdě bez zapnutého bezpečnostního pásu prakticky nestíhatelnými. Při hodnocení důkazů v přestupkových řízeních je sice třeba ve prospěch obviněného aplikovat zásady práva trestního, nelze však při tom zcela odhlížet od reálných omezení lidské paměti a možností správního řízení.“ či rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015 – 23 „Nevyšší správní soud považuje za pochopitelné, že policisté se soustředili především na skutečnost, že stěžovatel drží za jízdy v ruce hovorové zařízení, neboť tato skutečnost je rozhodující pro závěr o spáchání přestupku a nevěnovali již pozornost detailům vzhledu mobilního telefonu stěžovatele, který nemá a nemůže mít vliv na hodnocení, zda se stěžovatel přestupku dopustil. Navíc při pohledu z odstupu lze sice zřetelně poznat, že druhá osoba používá mobilní telefon, vzhledem k malé velikosti a standardizovanému tvaru těchto hovorových zařízení je obtížné si vůbec všimnout, o jaké konkrétní zařízení se jedná (typ, výrobce apod.), natož si takový zcela nepodstatný detail uchovat po delší dobu v paměti.

26. Dále žalobce namítal, že policisté neprokázali, že by držel v ruce mobilní telefon. Na tomto místě soud jednak odkazuje na výše uvedené, co se týče pozorování přestupkového jednání stran držení telefonu, svědeckých výpovědí a dodává, že žalobce držel mobilní telefon v místě a způsobem, který byl v daný moment pro oba policisty dobře viditelný. Současně soud poukazuje na to, že žalobce neuvedl žádná tvrzení či verzi děje, kde by se pokoušel vysvětlit, proč měl v daný moment levou ruku v pozici u levého ucha. Jelikož žalobce rozporoval tvrzení policistky stran úsudku o držení hovorového zařízení s ohledem na velikost tohoto zařízení k poměru velikosti ruky, lze z takového tvrzení dovodit, že žalobce implicitně uznal, že v inkriminovaný moment měl skutečně levou ruku v této pozici. S ohledem na již uvedené neměl poté soud, stejně jako správní orgány, důvod pochybovat o tom, že to, co policisté skutečně zpozorovali, bylo držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového či záznamového zařízení. Pro věc je zcela irelevantní i to, že zasahující policisté nebyli schopni popsat do detailu držené hovorové zařízení (rozsudek NSS ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015 - 23).
27. Nelze ani přisvědčit žalobcem uplatněné judikatuře, neboť správní orgány obou stupňů nepřikládaly výpovědím policistů větší váhy než výpovědi žalobce. K tomu ani nemohlo dojít, neboť žalobce se ústního jednání nezúčastnil a namísto něho se dostavil pouze jeho zástupce, který svá tvrzení omezil na popírání tvrzeného ze strany policistů a dovozování nemožnosti přestupkové jednání zpozorovat v krátkém časovém úseku společně s tvrzením o zbytečnosti držet za jízdy telefon v ruce s ohledem na přítomnost sady hands-free ve vozidle. Zcela konkrétní vyjádření samotného žalobce ve věci tedy absentuje, a tudíž mu nemohla být přisuzována menší váha, stejně jako nebyla přisuzována menší váha tvrzením zástupce žalobce.
28. Kromě toho nelze odhlédnout od chování žalobce, který, jak vyplývá z úředního záznamu žalovaného ze dne 7. 2. 2020, poté, co bylo sepsáno oznámení přestupku, jež mu dala hlídka k nahlédnutí a seznámení, v něm nevyjádřil žádné námitky, odmítl je podepsat, a poté, co se jej nstržm. Š. zeptal, zda mu sdělí telefonní číslo, které by doplnil do dokumentu, odvětil jen „Ne“ a dále s hlídkou nekomunikoval.
29. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s.r.s., neboť shledal žalobu nedůvodnou (**výrok I. rozsudku**). Především neshledal soud žádný z žalobcem vytykánych nedostatků a současně považoval rozhodnutí jak správního orgánu I. stupně, tak žalovaného za správná a přezkoumatelná, neboť z jejich odůvodnění jasné,

srozumitelně a přehledně plyne, nakolik a proč považovaly výpovědi policistů za důvěryhodné a dostatečné k prokázání spáchání předmětného přestupku žalobcem a současně soud považoval zjištěný stav věci správními orgány za dostatečný.

VI.

Náklady řízení

30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 25. srpna 2021

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně